

inhoud

Een vervloekte dag	7
Een cruise naar Syrië	11
Bekeerd	27
Eerste stappen in Syrië.....	41
Geradicaliseerd	61
Onder de bombardementen	71
Ontmoeting via internet en snelhuwelijk	91
Van het pad van Allah naar de doodlopende weg van het kalifaat	103
Zwanger?.....	119
Opgepakt in Syrië	131
Kerstfeest onder de ogen van IS.....	143
Ontsnapping	159
Aangehouden	175
Een nieuwe start en rekenschap afleggen.....	191
Getuigen en jongeren waarschuwen.....	201
Dankwoord	203

Turkije

• Izmir

• Adana

• Gaziantep

• Karamis

• Al-Bab

• Manbij

• Raqqa

Syrie

• Deir ez-Zor

Een vervloekte dag

22 maart 2016

Brussels Airport, Zaventem, 7.58 uur, vertrekhal. Drie terroristen, bommen, haat en dood. Metrostation Maalbeek, 9.11 uur, nog een zelfmoordterrorist, een metrostel met heel wat gehaaste pendelaars, een verschrikkelijke explosie. Tweeëndertig doden en driehonderdveertig gewonden.

22 maart is een vervloekte datum. Op die dag vond in België de bloedigste aanslag ooit plaats.

Voor mij is 22 maart ook de eerste dag van de rest van mijn leven. Ik word beschuldigd van deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. En niet om het even welke groep. Islamitische Staat, IS dus, de groep die vandaag de aanslagen in Brussel zal opeisen. Morgen zal de correctionele rechtbank van Charleroi over mijn lot beslissen en een vonnis uitspreken, één maand na de start van het proces.

Als ik het nieuws hoor, begrijp ik het niet meteen. *Twee explosies in Zaventem*, de media hebben het nog niet over aanslagen. Ik besteed verder geen aandacht aan deze nieuwsfeed op Facebook. Ik leg mijn laptop weg om wat huishoudelijke klusjes te doen. Waar ik mij vooral zorgen over maak, is welke uitspraak de rechtbank morgen zal doen. Ik riskeer een gevangenisstraf. Deze dag zal de langste dag in mijn leven worden. Ik heb ontzettend veel stress. Mijn moeder helpt me om de ontbijttafel op te ruimen. Sinds ik een jaar geleden ben teruggekeerd uit Syrië is er geen dag voorbijgegaan zonder dat ze me een handje is komen helpen.

We drinken samen koffie. Ik voel me goed in dit huis. Het is mijn houvast, een toevluchtsoord waar ik me veilig voel. Als mijn ouders niet hadden gevochten om het te kunnen houden, was ik nu niet zo onafhankelijk geweest. Zij hebben mijn lening afgelost, de bank gerustgesteld, er alles aan gedaan zodat ik mijn toekomstige thuis niet zou verliezen. Een klein rijtjeshuis, drie aansluitende kamers, drie slaapkamers waarvan één zolderkamer. Het huis is niet groot, maar ideaal voor mij en mijn twee kinderen. Dankzij mijn vader beschik ik ook over alle comfort. Hij heeft het hele huis opgeknapt, elektriciteit, sanitair, tegelvloeren, schilderwerken. Ik zal hem nooit genoeg kunnen bedanken.

Na het huishoudelijk werk en de koffie ga ik net als andere ochtenden met mijn moeder mee tot aan haar huis. Mijn ouders wonen zo'n honderd meter bij mij vandaan. Mijn vader is in de keuken. Hij kijkt op zijn tablet en de radio staat keihard.

'Hebben jullie het gehoord? Er zijn aanslagen gepleegd in Brussel! In de metro en op de luchthaven!'

'Waren dat die explosies? Ik dacht dat het om een ongeval ging!'

'Het is erg, Laura! Er zijn doden en heel wat gewonden, vrouwen en kinderen!'

Het tellen van dode kinderen, explosies, ik ben eraan gewend. In Syrië maakte dat deel uit van het dagelijkse leven. De berichten over de aanslagen in België komen mij in eerste instantie bekend voor. Mijn vader zet de televisie aan. De eerste beelden komen de huiskamer binnen. In Syrië hoorde ik de explosies zonder de doden te zien. Hier is het omgekeerd. Schokkende beelden van pijn en vernieling. Ik ben uit Syrië gevlucht voor de oorlog en de wreedheid, maar vandaag hebben zij mij ingehaald. Ik had het kunnen verwachten. Islamitische Staat had het klaar en duidelijk aangekondigd in zijn talloze propagandavideo's.

De gedachte dat ze hun moment slecht gekozen hebben, is sterker dan mijzelf. Zullen die gebeurtenissen een invloed hebben op de uitspraak van de rechtbank? Voor het gerecht behoor ik onvermijdelijk tot hun kamp, sta ik aan de kant van de terroristen, de barbaren. In de ogen van IS ben ik echter alleen maar een verraadster. Terwijl ik naar de speciale uitzending van het journaal kijk, denk ik aan mijn zoon. Hij is er heelhuids vanaf gekomen. Ik ben naar België teruggekeerd omdat hij niet zou zijn omgekomen bij een zelfmoordaanslag. Was ik in Syrië gebleven, dan had IS hem naar het slagveld gestuurd of er een martelaar van gemaakt. Hij is nog maar zes jaar, maar daar worden kinderen al op zeer jonge leeftijd geïndoctrineerd. Ik zou het nooit kunnen verdragen dat mijn zoon een terrorist zou worden. Daarvoor was ik niet naar IS gegaan! Ik wou alleen maar een trouwe echtgenoot vinden, zoals ze mij hadden beloofd. Ik wou een leven als moeder, als huisvrouw, toegewijd aan mijn gezin. Ik ben echt naïef geweest.

Als Nassim thuiskomt van school zitten we nog altijd aan het televisiescherm gekluisterd waar de informatie sinds deze ochtend beetje bij beetje binnensijpelt. Mijn zoontje begrijpt meteen waarover het gaat. Ook op de speelplaats was het nieuws al doorgedrongen.

‘Mama, ik heb aan de juffrouw gezegd dat de islam de godsdienst van de liefde is, zoals jij me hebt verteld. Waarom hebben de ‘broeders’ dat gedaan? Kennen wij hen? De ‘broeders’ waren toch aardig tegen mij?’

‘Ze zijn niet allemaal aardig, Nassim. Het zijn stoute mensen die dat gedaan hebben.’

‘Het zijn zeer stoute mensen, want ze hebben ons aangevallen! Als ik groot ben, word ik politieagent om alle stoute mensen te arresteren.’

Ik ben trots op mijn zoon. Door hem mee te nemen naar Syrië heb ik de grootste fout in mijn leven begaan. Morgen zal ik weten welke prijs ik daarvoor moet betalen, de prijs die de rechtbank mij zal opleggen om de samenleving te vergoeden voor wat ik heb gedaan.

Ik ben Laura Passoni. Dit is mijn verhaal.

Een cruise naar Syrië

Jumet, 14 juni 2014

Als ik wakker word, ben ik wat zenuwachtig, maar ik voel me goed. Het is nog maar halfacht. Osama komt me om drie uur stipt ophalen. Voordat ik uit bed stap, overloop ik het lijstje van wat ik nog moet doen. Mijn paspoort en dat van mijn zoontje Nassim liggen in het nachtkastje, verstopt onder de vlag van ISIS¹, die ik van Osama kreeg na ons huwelijk, minder dan een maand geleden. De brieven voor mijn ouders en mijn zus zijn geschreven. Als zij ze zullen vinden, zal ik al ver weg zijn. Daar waar ik eindelijk het leven zal kunnen leiden waar ik van droom, in Syrië, met mijn ‘moslimbroeders’ en ‘moslimzusters’. Alles is zo snel gegaan. Osama heeft alles geregeld. Mijn ouders hebben niets in de gaten. Zij denken dat ik voor acht dagen met mijn nieuwe liefde op cruise vertrek. Ik weet dat ik hen verdriet zal doen, maar het kan nu niet anders. Ik moet vertrekken. Ik voel me klemgezet, ik ben terechtgekomen in een helse spiraal. Het is een plicht om naar heilige grond te vertrekken. Dat heeft men mij vaak genoeg gezegd. Het is acht uur, ik sta op. Nassim is wakker. We ontbijten, mama heeft al koffiegezet. Nadat we een boterham hebben gegeten, ga ik met Nassim naar zijn vader, zodat ze elkaar nog een laatste keer zien. Op de weg naar mijn ex-schoonouders komt de twijfel opzetten. Is het wel een goed idee om te vertrekken? Is het de juiste keuze voor mijn zoontje? Mijn familie zal zoveel verdriet hebben. Ik kom aan bij het grote huis op een rustig pleintje. Ik ben hier al zo vaak geweest. Nassim snelt naar de deur om aan te bellen. Mijn ex-schoonmoeder doet open.

1. Islamitische Staat in Irak en al-Sham (al-Sham staat voor Groot-Syrië of de Levant). Het is de naam van de terreurgroep voordat Abu Bakr al-Baghdadi op 29 juni 2014 het kalifaat uitriep. De naam ISIS verandert dan in IS (Islamitische Staat).